

İLHAM MAZALAN

KOTA ROMANTİKA

Ağlamanın yasak olduğu
bir dünyada mutlu olabilir misin?

carpe diem!

BÖLÜM 1

"Her şeye rağmen, ben de sıradan bir insanım. Romantica ile yeni bir dünya kurmaya kalkışsam da, yalnızca eski dünyadan kalma bir anıyım. Neşe ve mutlulukla dolu bir dünya kursam da, hala kederle kaplıyım. Bu yüzden parktaki Adam heykelini yıktırdım. Hayat devam ediyor. Ve ben de bu şehir için fedakarlıklar yapıyorum."

-Dr. Sabariah

On üç gökkuşağıyla, Romantica Şehri'nin alacakaranlık göğü muhteşem bir şekilde ortaya çıkıyor. İki güneşi, dört ayı, ve binlerce yıldızı; sanki az önce evlenmiş bir gelinin kocasına bakan gözleri gibi parlıyor.

İçinde bulunduğum devasa binanın beş yüz yirmi üçüncü katından, kapibara şeklindeki otobüslerin insanları havada hızla bir

oraya bir buraya taşımamını izliyordum. Bütün otobüslerin büyük büyük gözleri vardı ve hepsi gondolları sollamaya çalışıyordu. Altınimsı beyaz tüyleriyle bir kuğuyu andıran bu gondollara, yavaş hareket eden ve hiçbir yere yetişmeye çalışmayan yolcular binerdi.

Romantica Şehrinde, her şey her zaman mükemmel gözükürdü. Bu şehirde yalnızca neşe ve mutluluğa sebep olan şeyler görürdünüz.

“Nur Belqis, festival için hazırladığımız şeyleri gördün mü?”

Soru, sessizliği bölerek toplantı salonunun ortasındaki mermer masanın karşısından geldi. Kafamı kaldırıp gülümseyerek başımı salladım ve Romantica Şehri Haftalık Festival Kurulu Başkanı Kasandra’nın sorusuna, “Evet, gördüm muhteşemler. Havaifışekler, ikramlıklar ve tüm oyunlar çok iyi duruyordu. Bu seferki Haftalık Mutluluk Festivali cidden çok iyi olacak. Önceki haftaların festivallerini geçeceğine eminim,” dedim.

Benden yaşça büyük olmasına rağmen Kasandra’ya sadece ismiyle sesleniyordum. Duyduğuma göre, eskiden insanlar birbirlerine unvanlarla hitap ediyorlarmış. Hanımefendi, beyefendi, müdür bey, bay, bayan, bayım. Daha komik olanları da var hatta. Mesela düğ ve düşes?

Ama malesef unutmuştum. Bizim şehrimizde öyle unvanlar neredeyse hiç yoktu. Eski dünyayla ilgili her şeyin üstü kapatılmıştı ve

onun hakkında konuşmamız da yasaktı. Aslına bakarsanız, işler yetişmediği için başımızın etini yiyen İdare Şefi dışında unvanla seslen-
diğim kimse yoktu. Ona da kendisi ısrar ettiği için öyle sesleniyorduk zaten.

“Teşekkürler, Nur Belqıs. Bütün kurul üyeleri geldikten sonra kısa bir süre içinde sunumunu teslim edebilirsin diye umuyorum. Böylece, hepimiz daha da mutlu oluruz.”

“Tabii, Kasandra,” diye gelişigüzel cevapladım.

Önümdeki bir yığın dosyaya bakarak işime döndüm ve masadaki kupama uzandım.

“Hepimiz daha da mutlu oluruz.”

Kasandra’dan bunca yıldır duyduğum bu söz nedense bu akşam keyfimi kaçırdı ve kafamın içinde döndü durdu.

Romantica, var olabilecek en iyi şehirdi. İnsanların gökkuşaklarının üstünde yürüdüğü, bulutların tadına baktığı, ve yağmurun mutluluklar yarattığı bir romantikler şehriydi.

“Hepimiz daha da mutlu oluruz.”

Romantic’da, bu söz bütün selamlaşmalar ve şakalar yerine kullanılan bir tılsım, bir motto gibiydi.

“Bugün çok güzel olmuşsun, Nur Belqıs!”

Kasandra’nın sözleri, düşünmek için tümünden istifade etmeyi arzuladığım sessizliği bölerek kulaklarıma ulaştı. Acele etmeden kupayı masaya koydum.

“Teşekkür ederim, Kasandra,” dedim.

“Annen ve baban dün akşam yıldıza dönüştüler, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman bugün çok güzel bir gün, Nur Belqıs. Çok mutlusundur!”

Gökyüzüne bakmak için başını göğe çevirdi. Makyajla süslediği gözleri, yoğun bir keyifle parlıyordu. Aslında keyfin sadece gözlerinde olduğu söylenemezdi. Dişlerine kadar uzanıyor ve dudaklarına koca bir gülümseme yerleştiriyordu.

“Ailen yıldız oldu Nur Belqıs. Şimdi orada, gökyüzündeler!”

İki güneş, dört ay ve on üç gökkuşağının arasına serpiştirilmiş binlerce yıldıza göz ucuyla baktım. Neden bilmiyorum, aniden göğsümde bir ağırlık hissettim. Ve neden bilmiyorum, boğazımı birden bir şey sıkmaya başladı.

“Kasandra...”

Cümlemi bitiremeden, kapibara şeklindeki otobüs beş yüz yirmi üçüncü katın yanında durdu. Toplantı salonunun cam kapıları yere doğru açıldı ve binayla otobüs arasında bir köprü halini aldı. Kadın erkek karışık on beş kişi otobüsten indiler.

İki güneş, dört ay ve on üç gökkuşağı gözden kayboldu. Gece çöktü. Haftalık Mutluluk Festivali’nin hazırlık toplantısı birazdan başlayacaktı

***

Toplantı biter bitmez asansöre bindim ve beş yüz yirmi üçüncü kattan aşağı indim. Ayağım Romantica Şehrinin yumuşak çimlerine değer değmez (yenilebilir olduğu ve tadının ahududuya benzediğini duymuştum), eve gitmeye başladım.

Toplantı binasından bizim eve gitmek yaklaşık otuz dakika sürüyordu bu yüzden kapibara otobüslere ya da kuğu gondollara binmeme gerek yoktu. Eve yürürken beni rahatsız eden o hissi düşündüm.

Romantica'nın yöneticileri tarafından kaldırım kenarlarına ekilmiş çiçekler ince bir sesle şarkı söylüyor ve yapraklarını açıp kapatıyorlardı. Durup yarattıkları orkestrayı bir süre dinledim.

Çiçeklerin bitmeyen neşesi bu öğlen kafamı ütüleyen Kasandra'ya benziyordu. İkisi de sakinliğimi korumamı ve düşünmemi zorlaştırıyorlardı.

"Ailen yıldız oldu, Belqıs!"

Adımlarım birden durdu.

Romantica'nın güzelliği ateşböceklerine benzetilebilirdi. Mümkün olan her parıltıyla kaplı olduğu halde, hala daha kalbimdeki karanlığı aydınlatacak ışıktan yoksundu.

Kafamı kaldırıp göğe baktım, annemle babamın olduğu yere. Göğsümdeki ağırlık ve boğazımdaki yumru orada kalmaya devam etti. Bir süre sonra yukarı bakmaktan ensem

ağrıdığı için boynumu esnettim. Onun öncesine kadar sadece yere bakarak yürümüştüm.

“Annen ve baban yıldıza dönüştü, Belqıs! Çok mutlusundur!”

Kalbimdeki hissin ismi neydi bilmiyordum. Neşe ya da mutluluk olduğunu sanmıyordum. Ve binadan çıkmadan önce Kasandra’ya bunun ne olduğunu sorabilseydim bile o neşe saçan kadın bana bir cevap verebilir miydi emin değildim.